



**PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
WP.420.18.2026**

Warszawa, 24 marca 2026 r.

**Dariusz Salamończyk
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu**

W odpowiedzi na pismo z dnia 2 marca 2026 r. uprzejmie przedstawiam w załączeniu opinię Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (druk nr 2289).

**Wiceprzewodniczący Krajowej Rady
Sądownictwa
sędzia Rafał Puchalski**

/podpisano elektronicznie/

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-111.020.47.9.2026

Data wpływu 27.11.26r.

KRAJOWA RADA SĄDOWNICTWA

centrala: 22 379 28 40
fax: 22 379 27 94
biuro@krs.gov.pl

www.krs.pl
Klauzula RODO: <https://krs.pl/pl/kontakt>
ePUAP: /rada/SkrytkaESP
e-doręczenia: AE.PL-80733-66380-VBWW-18

ul. Rakowiecka 30
02-528 Warszawa

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 12 marca 2026 r.

**w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz
ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (druk sejmowy nr 2289)**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (druk sejmowy nr 2289), przekazany przy piśmie Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu z dnia 2 marca 2026 r. (znak: SPS-III.020.47.4.2026), zgłasza negatywne uwagi do projektu według swojej właściwości wynikającej z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

1. W pierwszej kolejności, Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego zmierza do wprowadzenia wyłącznej właściwości sądu rejonowego do orzekania w sprawach z zakresu prawa pracy o charakterze niemajątkowym, a więc między innymi w sprawach o ochronę dóbr osobistych (zmiana brzmienia art. 461 § 1¹ Kodeksu postępowania cywilnego; dalej jako „KPC”). Stanowić to będzie *lex specialis* do art. 17 pkt 1 KPC i będzie wyjątkiem od zasady, że właściwym sądem do orzekania w sprawach niemajątkowych i łącznie z nimi dochodzonych roszczeń majątkowych jest sąd okręgowy. Przyjęcie tego rodzaju rozwiązania nie zostało należycie uzasadnione przez Projektodawcę oraz prowadzić będzie do niecelowego rozdzielania rozstrzyganych przez sąd okręgowy spraw niemajątkowych na te mające podłoże cywilne od spraw *stricto* z zakresu prawa pracy. Przy założeniu, że sprawy niemajątkowe mają swoją właściwość w sądzie okręgowym stało uznanie, że sprawy takie mają z reguły skomplikowany dowodowo i faktycznie charakter, co sprawia, że winny być one rozstrzygane przez sąd okręgowy – sędziów cechujących się większym doświadczeniem orzeczniczym i życiowym. Tym samym rozwiązanie takie budzi wątpliwość Rady przez pryzmat odpowiedniej realizacji prawa dostępu do sądu dla obywateli z uwagi na obniżenie szczebla sądu właściwego do rozpoznania powyższych spraw.

2. Kolejną uwagę sformułować należy na kanwie proponowanego brzmienia art. 94³ § 11 Kodeksu pracy (dalej jako „KP”). Zgodnie z proponowanym brzmieniem tego przepisu, pracownik, który doznał mobbingu, ma prawo dochodzić od pracodawcy

zadośćuczynienia w wysokości nienizszej niż sześciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, lub dochodzić odszkodowania od pracodawcy. Tak duże zawężenie uznaniowości sądu w zakresie wysokości orzekanego zadośćuczynienia, poprzez wskazanie jego dolnej granicy na poziomie sześciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę, nie znajduje uzasadnienia praktycznego. Prowadzić ono będzie do związania sądów normą prawną określającą wysokość orzekanego zadośćuczynienia i często do niemożliwości odpowiedniego dostosowania treści orzeczenia do ustalonego stanu faktycznego sprawy, a co za tym idzie pokrzywdzenia strony pozwanej. Jest zatem niecelowe oraz niezgodne z systemem prawnym, do którego ma być implementowane, który nie zna w chwili obecnej ograniczenia dolnej wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (por. art. 24, 417², 445, 446, 446², 448 Kodeksu cywilnego oraz obecnie obowiązujące brzmienie art. 94³ § 3 KP), a określenie wysokości zadośćuczynienia jest w pełni uzależnione od orzekającego w sprawie sądu. Wprowadzenie tak daleko idącego ograniczenia wpłynąć będzie zatem na swobodę orzeczniczą sądu i może prowadzić do błędnego określenia wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w konkretnym stanie faktycznym.

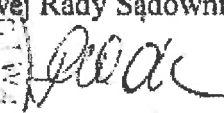
3. Podobną negatywną uwagę można sformułować odnośnie do proponowanego brzmienia art. 94³ § 13 KP, który nakładać będzie na sąd obowiązek każdorazowej oceny, czy oprócz podniesionego przez powoda zarzutu mobbingu doszło również do innego naruszenia dóbr osobistych pracownika w rozumieniu art. 11¹ KP. Zgodnie z brzmieniem art. 11¹ KP pracodawca jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste pracownika.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przytoczona norma ma charakter procesowy i dotyczy sposobu prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego z urzędu i powinna zostać umieszczona zgodnie z systematyką systemu prawnego w Dziale III KPC zatytułowanym „Postępowanie w sprawach z zakresy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych”, a nie w Kodeksie pracy.

W drugiej kolejności należy wskazać, że zaproponowana zmiana ma charakter niezgodny z ogólną normą z art. 321 § 1 KPC, zgodnie z którą sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie oraz może jedynie uwzględnić roszczenie alternatywne pracownika (art. 477¹ KPC). Jeżeli obowiązek oceny naruszenia wszelkich dóbr osobistych miałby oznaczać obowiązek orzekania z urzędu przez sąd o tym czy doszło do naruszenia dóbr osobistych pracownika to należałoby przyjąć, że projektowany przepis art. 94³ § 13 KP nakłada na sąd nowy obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu, w tym poszukiwania dowodów i orzekania

o naruszeniach dóbr osobistych ponad żądania zgłoszone w pozwie. Jednocześnie w uzasadnieniu projektu ustawy nie sprecyzowano konkretnego celu procesowego, w jakim wprowadzane ma być powyższe rozwiązanie, w tym nie sprecyzowano jak wpływać ono będzie na swobodę sądu w prowadzeniu postępowania dowodowego oraz związanie żądaniem pozwu, a także jaki wpływ będzie miało na konsensualność postępowania sądowego z zakresu prawa pracy.

Konkludując, zaproponowane rozwiązanie może stanowić wyłom od zasady kontrydiktoryjności postępowania cywilnego oraz wprowadzać model inkwizycyjny, w którym to sąd w miejsce strony powodowej działać będzie w celu sformułowania roszczenia, jego zakresu oraz stosownie koncentrując materiał dowodowy, zastępując tym samym inicjatywę strony postępowania.

Przewodniczący
Krajowej Rady Sądownictwa

sędzia Dagmara Pawełczyk-Woicka

